

Ján Hošťaj

Krátke prózy

MARENČIN MEDIA

Ján Hoštaj

Krátke prózy

(1993 – 1998)

MARENČIN PT

© Gabriel Hoštaj 2008, 2016
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Katarína Slaninková, 2016
Illustration © Katarína Slaninková, 2016
Design © Katarína Marenčinová, 2016
599. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-8114-647-3 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-648-0 (ePDF)
ISBN 978-80-8114-649-7 (ePub)

ABECEDA

(prozaický cyklus)

Záhradník **A. B.** bol nadmieru tvrdohlavý muž; ten keď si už čosi zaumienil, tak sa toho len tak ľahko nevzdal. Posúďte sami:

Vo svojej záhradke, hneď vedľa domu, usilovne pestoval rozličnú zeleninu, no prevažnú mieru svojej starostlivosti venoval jabloni, svojmu jedinému stromu. A tak si teda skúste predstaviť, aké veľké museli byť jeho obavy, keď začala jedného dňa vysychnať, a aký hrozný musel byť jeho žal, keď po dvoch týždňoch márných pokusov o jej záchranu nadobro vyschla. Niet sa veru ani čomu príliš čudovať, že sa s tým nedokázal zmieriť a že ju v úprimnej nádeji neprestával polievať vodou zo studne...

Jeho trápenie trvalo už dva mesiace – a hoci sa každé ráno prebúdzať v očakávaní – okrem posmechu neprajníkov to nič neprinášalo. On sa však nevzdával a polieval vyschnutý strom aj naďalej...

A potom, keď sa jedného rána prebudil, zistil, že mu od toľkého polievania vyschla aj studňa.

To ho už načisto zlomilo. Šiel, uviazal na jablňon povraz a obesil sa... A nebyť suchých konárov, podarilo by sa mu to.

Mladík **B. B.** stúpil na klinec a poranil si pritom nohu. Ranu si zalepil náplastou a ďalšiu pozornosť tomu nevenoval.

Na druhý deň privolaný lekár skonštatoval, že infekcia pokročila a chirurgický zákrok je nevyhnutný. Amputovali mu teda pravú nohu od členka.

Samotný rez sa síce vydaril, ale ďalší postup infekcie sa ním zastaviť nepodarilo. A tak sa muselo amputovať ešte raz – teraz už od kolenného kĺbu.

Rana pod kolenom sa nestihla ani poriadne zaceliť a testy potvrdili, že treba znova rezať. Aby bolo isté, že sa zákrokom rýchlo postupujúca infekcia predstihne, tak hodný kus nad kolenom.

No pretože ani toto neprinieslo očakávané výsledky, muselo sa v amputáciách pokračovať aj v nasledujúcich dňoch...

Keď **B. B.** prišiel o celú nohu, zdalo sa, že je zachránený. Rana sa totiž hojila dobre a možné komplikácie nenastali.

Až o niekoľko dní mu prišli oznámiť, že vyššie sa už rezať nedá. Pichli mu bolesť utišujúce prostriedky a previezli ho na samostatnú izbu.

Slečna **B. C.** bola znásilnená odporným individuum. Keď v takom stave prišla domov, všetci len pozerali, nikto sa nezmohol na slovo... Zúfalá **B. C.** to nevydržala, niečo im zagrobiana, vzala si kabelku a bežala preč, s úmyslom domov sa už tak priam nevrátiť. Na odchode ešte prudko buchla vchodovými dvermi.

Policajt, ktorému šla zločin oznámiť – bol mladý a nechápavý: „Slečna, môžete mi presne opísať, ako znásilnenie prebiehalo?“ Avšak bol aspoň natolko milý, že jej dovolil zavolať najbližšej priateľke. No tam to nikto nedvíhal, a tak sa po niekoľkých márných pokusoch rozhodla vrátiť domov.

Akurát prechádzala cez zle osvetlenú uličku, keď za sebou začula rýchlo sa približujúce kroky. Rozbehla sa, no stihla dobehnúť len po najbližšiu lampu: tam sa na ňu vrhol.

Vo chvíli, keď z nej strhával šaty, všimol si jej dobité telo, okamžite ju spoznal a zaskočený, dal sa na útek.

Kostolník C. C. bol úprimný veriaci a jeho jedinou túžbou bolo stať sa svedkom nejakého Božieho zázra-ku.

Každé ráno, len čo vstal, prosil o to Boha v modlit-bách. A večer, tesne pred spaním, opäť pokľakol a tak ako ráno, prosil... Celé roky.

Starol, už aj slabol, aj chorel, pomaly sa mu míňali dni života – ale túžobne očakávaný zázrak stále nepri-chádzal. No on sa nevzdával a zdalo sa, že jeho viera a trpezlivosť sú bezhraničné.

Toto však prestalo byť pravdou v deň, keď práve slávil svoje sedemdesiate prvé narodeniny. Už od rána bol akýsi nesvoj, podráždený, nervózny; a keď potom na oslave ešte čo-to popil, jeho počiatočná zlá nálada vyústila do výbuchu tolkej zlosti, že strhol zo steny liatinový krucifix, rozbil ho o stôl, potom vybe-hol na dvor a za nezopakovateľných nadávok, hro-ziac pästou nebu, kričal: „Neumriem, kým neuvidím zázrak! Po-ču-ješ! To ti sľubujem!“

A o tri dni ho našli mŕtveho...